

Otázky před setkáním v Ústí:

Má to cenu? Vyplatí se přijít a přidat se?

Je šance něčeho dosáhnout?

Tyhle otázky znějí v NPK nejčastěji. Zaslouží si proto přísnou, realistickou, poctivou a praktickou inventuru šancí a vyhlídek. Tady je:

► **jaká je faktická situace:**

Víme, že peníze na odměny v režimu 200/500 korun/hod nemocnice *dostávala*. Víme, že nemá povinnost nám je vyplatit. Víme, že pro kraj i NPK jsou důležitější ekonomické kalkuly než personál.

► **o co přijdeme, když se neozveme, je jasné:**

Nikdo nemůže zpochybnit, kolik sil, zdraví, odříkání nás péče za covidu stála. Jak *draze* jsme platili. Jak *nezpochybnitelný* nárok na důstojné odměny máme. Jaký *dluh* k nám NPK i kraj mají.

Když s takovou zkušeností a nárokem v zádech nenajdeme dost *bystrosti* a *hrdosti* se o důstojné peníze přihlásit, bude to pro vedení NPK i kraje signál. Pochopí, že příště si k nám budou moci dovolit docela všechno. Že si necháme docela všechno líbit.

Neozvat se za lepší odměny *ted'* proto neznamena jen to, že nám zůstanou stávající urážlivé odměny. Neozvat se je navíc zárukou ještě bezohlednějšího přístupu managementu a kraje *příště*.

► **co můžeme získat, je otevřené:**

Jak můžeme uspět, záleží na spoustě věcí: na naší chytrosti, rozvaze, sebevědomí, počtech, sebe-organizaci:

∴ Vydobýt si můžeme *důstojné covid odměny* a/nebo *finanční ústupek* v jiné formě a/nebo prosazení *lepších pracovních podmínek* na aktivních odděleních, můžeme se popasovat s mnoha zavedenými nepravostmi, křivdami, nešvary.

∴ Výsledky naší snahy však nemusejí být „jen“ materiální, vyzískat si můžeme též *víc sebevědomí, větší slovo, sebevědomější náhled* na pracovní i životní podmínky, potřeby a zájmy. *Větší kolektivní sílu*. A také *větší respekt* ze strany vedení: prostě si příště netroufne tak moc.

∴ Boj může být *investicí* do budoucna. Nejenže stanoví limity bezohlednosti managementu. Může nám dát *šanci* ozvat se příště s jinými požadavky, například *obecně mzdovými*.

Záruky neexistují. Můžeme získat všechno, nebo nic moc. Nejspíš si pomůžeme v různých ohledech, v různé míře.

► **jaké jsou vyhlídky:**

Sečteno a podtrženo nám stojí v cestě: Fakt, že dlouhé roky nás nemocnice, vedení učilo naprosté poddajnosti, sebeobětování, tomu, že jakýkoli náš požadavek byla „nenajedenost“. A též fakt, že peníze na naše odměny má na účtech vedení. Situace mu proto vyhovuje, vystačí si s tím, že prostě nebude nic dělat.

Na naší straně jsou: Naše *počty*, naše *propojení* mezi nemocnicemi, také naše *zkušenost* s provozem nemocnice – její oddělení a sály jsou naše *domácí hřiště* a *víme* o všech nešvarech, machinacích.

Po covidu víme též ještě víc než před ním, jak *nezbytní* jsme pro provoz nemocnice a pro pacienty, tedy i pro kraj. A pozor! Nemocnice a kraj to možná nedávají najevo – ale vědí, jak *výjimečně nezbytní* my a naše *ochota spolupracovat* pro ně zůstává *i nadále*: teď, když bude třeba dohánět ušlou „produkci“ (jak managementy říkají péči o pacienty), teď, když hrozí podzimní, pátá vlna covidu. Oni to ví – měli bychom si to uvědomit i my.

Když se nebudeme bát své síly, můžeme leccos získat. Když to nezkusíme, *určitě* o hodně přijdeme.

A ještě jedna otázka je důležitá: jak konkrétně se můžu, můžeme zapojit?

Odpovídat na ni budeme na setkání v Ústí. Konkrétní nápady máme, je třeba je „prohnat“ kolektivní debatou, vybrat z nich a určit si plán. Proto přijďte, nemůžete-li, vyšlete kolegyně, kolegy:

**setkáváme se ve čtvrtek 6. května, v 15.00
v parku Kociánka v Ústí nad Orlicí!**

– na druhé straně čtete –
**Boj může přinést lepší peníze a podmínky
i větší sebevědomí a moc,
potvrzuje zkušenost z Karlovarské krajské
nemocnice**

Zkušenost z KKN: bojem si jde polepšit

Máme několik dokladů, že si v nemocnici můžeme vybojovat lepší peníze i podmínky. Ten nejpádnejší je z Karlovarské krajské nemocnice (KKN). Sestry tam v období 2017 až 2018 bojovaly o státní tabulky.

Nepovedlo se jim to (některé kategorie sester tabulky přeskočily, ale jiné na ně nedosáhly). Přesto však:

- donutily kraj k několika cyklům finančních injekcí, které jim za rok *boje* vynesly větší mzdový skok než všechna kolektivní vyjednávání za předchozí dlouhé roky (Slovy jedné z tamních iniciativních sester na společné schůzce s Iniciativou NPK: „*Boj mi vynesl o 14 tisíc korun čistého víc. O tolik mi skočila výplata během jednoho roku.*“);
- iniciativní oddělení si svévolně prosadila lepší pracovní podmínky (v nejrůznějších ohledech);
- rovněž si vymohla větší slovo v nemocnici, větší sebevědomí, větší respekt nadřízených a vedení.

Na to, jak se v KKN bojovalo, jaké byly metody tlaku na vedení a kraj, co to obnášelo, jistě přijde řeč na ústeckém setkání.

... a takhle zní rozvaha jedné ze sester karlovarské Iniciativy:

Iniciativa se vyplácí

Vyplácí se, někdy dřív a jindy později. Někdy se vyplácí pro vydupání si materiálních výtěžků, ale vždycky pro „já“ každé z nás. Protože dokud nenajdeme odvahu zvednout hlavu, budou nám ji tlačit dolů stále víc a víc.

Takhle to managementy prostě mají. Jsou vyškolené k tomu, snižovat sebevědomí, budit hrůzu a rozdělovat kolektivy. Vyvolávat dojem, že to my jsme závislé na nich a jejich „milodarech“. Protože ony samy mají největší strach právě ze sebevědomého, chytrého kolektivu, který drží pohromadě.

Managementy děsí, že pochopíme, jak moc důležité v tomhle systému jsme my. Jak moc závislé jsou ony – na naší odvedené práci, na našem sebeobětování.

Jde o moc. Ten, kdo drží moc v rukou, určuje podmínky. OK, ať vedení určuje, od jaké firmy nakoupí zdravotnický materiál a s jakou pojišťovnou uzavře smlouvu. Co ale nesmíme strpět, je, aby „oni“ měli moc nad našimi životy.

Iniciativní náhled je cesta. Není to recept na úspěch. Je to ale cesta, jak najít sebevědomí, hrdost, opravdovou kolegiálnost, pospolitost a hlavně, alespoň za mě, osvobození se. Není nic víc osvobozujícího, než když si člověk, držený v pomyslných poutech zodpovědnosti, která mu nenáleží, uvědomí, že už to stačilo! Že my máme zodpovědnost jen a pouze ke svým životům, rodinám a dobře odvedené práci.

Nemáme zodpovědnost za dluhy nemocnice, za její rozpočet, za to, jestli se postaví služby. Nedělejme ze sebe naivní „hrdinky“, co se „musí“ sebeobětovat pro „blaho nemocnice“. Není to potřeba. Není to naše potřeba. Držet nás v téhle roli, pod tímto diktátem – to je pouze potřeba managementu a jeho ekonomických zájmů.

To ale neznamená, že nejsme důležité. Jsme. Jednou musí, měla by, a to včas, každá z nás dospět ke svému vlastnímu „DOST“. K bodu, kdy si člověk uvědomí, že na něm záleží. Že záleží na tom, v jakých podmínkách pracujeme a jak jsme za to zaplacení. Až když člověk pochopí vlastní důležitost, svou hodnotu, hodnotu svých potřeb a zájmů, své pracovní síly, pochopí, že prosadit si „NE“ („NE“ sebeobětování se všeho druhu) není slabost, ale naopak síla. Pak bude snadnější pro každou z nás vymanit se ze sevření managementů.

Tohle je první meta na cestě k obhájení si slušných pracovních podmínek a peněz. Ta nejtěžší, musí ji ujít každá z nás. Ale kolektivní úsilí pomůže – proto Iniciativa.

Jakmile onu metu pospolu na pracovišti dosáhneme a udržíme, získáme tím sílu. Sílu, která je potřeba k boji. Boj je pro někoho jistě moc silné slovo. Nic jiného než boj to ale není.

S takovou silou, mocí se povedou menší i větší úspěchy. Například organizování, příprava provozních schůzí, na kterých si bude kolektiv jednotně klást podmínky a žádat změny v provozu oddělení. Nebo dokonce prosazení si změn v pracovních podmínkách v praxi: vynucení si obědových pauz, odmítnutí překračování kompetencí a náplní práce. Velký mzdový skok. Může se vám, tak jako nám, povést kolektivně zabránit nespravedlivému trestání kolegyně: na obranu konkrétní sestry u nás vystoupilo na patnáct oddělení, tak pečlivě jsme se kolektivně staraly o bezpečnost jedné každé v boji. A doberete se sebevědomějšího chápání, jak jsou rozdané karty a jaké máme šance.

Iniciativa je cesta, kterou můžeme mnohé získat. Je to investice, která se nám vrátí. Není to jednoduchá cesta, ale jediná, pokud si člověk chce v nemocnici vážít sám sebe. Nenechme se už dál tlačit do kouta. A nejde „jen“ o nemocnici. Když se člověk začne iniciativně stavět k pracovním problémům, bude to stejně bystře, sebevědomě a nezávisle dělat i mimo nemocnici.

Jestli jsem si něčím v životě jistá, je to fakt, že svou práci jsem si vybrala správně a že ji dělám s láskou. A nechci, aby se ze mě stala vyhořelá, přepracovaná sestra se šrámy jak na fyzickém zdraví, tak na psychice. Proto se vyplácí bojovat. Najít svou hrdost, protože dokud si nebudeme vážít sami sebe, nevybojujeme si, nevyděláme si respekt ani od těch, kterým tak moc vyhovuje, když přehlédneme své zájmy a potřeby.

Gab Smíšeková, Iniciativa sester KKN

Iniciativa NPK, Iniciativa sester

Iniciativa.kontakt@seznam.cz :: Facebook: [Iniciativa NPK](#) : [Iniciativa sester](#) :: web: [organizujemese.cz](#)